

Arrest

nr. 194 194 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 167 663 van 15 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 8 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 augustus 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 november 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.3. Eveneens op 24 november 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 12 mei 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.(...)

voornaam: U.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: .....

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien

einde

worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend; Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 24/11/2011, 22/01/2015, 07/12/2015).

Betrokkene heeft verschillende veroordelingen opgelopen in België:

- 19/05/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge wegens opzettelijke slagen en verwondingen tot 6 maanden gevangenisstraf;

- 14/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens diefstal met braak, vereniging van misdadigers tot 18 maanden gevangenisstraf;

- 28/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal tot 4 maanden gevangenis.

Betrokkene is daarnaast bij Staatsveiligheid gekend als verdachte van betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij samenwoont met zijn vrouw en 3 kinderen in Oudenaarde. Zijn vrouw I.(...) M.(...) M.(...) is in het bezit van een C-kaart geldig tot 22/05/2017. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene gezinsleden heeft in België zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het loutere feit van het hebben van een vrouw en kinderen in legaal in België verblijvend kind te hebben, stelt verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht.

Betrokkene heeft 9 asielaanvragen ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft in totaal op 10 jaar negen (9) asielaanvragen ingediend. Deze aanvragen werden steeds verworpen door beslissingen van het CGVS en meermaals bevestigd door de RVV. De laatste asielaanvraag van 03/12/2014 werd door een beslissing van het CGVS van 19/12/2014 niet in overweging genomen. Betrokkene kreeg nadien ook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (geldig 15 dagen) dat hem per aangetekend schrijven werd betekend op 22/01/2015. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 26/06/2012 een aanvraag gezinshereniging ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 12/10/2012 met een bijlage 15ter betekend op 22/10/2012. Het beroep hiertegen bij de RVV werd op 04/03/2016 verworpen.

Betrokkene heeft op 20/08/2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 24/11/2015. Deze beslissing is op 07/12/2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Ook een eerder 9bis-aanvraag

van 16/05/2006 werd verworpen door de Dienst Vreemdelingenzaken en later door de RvV bevestigd op 23/01/2009. Betrokkene heeft op 30/04/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief ongegrond verklaard op 14/07/2011. Deze beslissing is op 24/11/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft verschillende veroordelingen opgelopen in België:

- 19/05/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge wegens opzettelijke slagen en verwondingen tot 6 maanden gevangenisstraf;
- 14/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens diefstal met braak, vereniging van misdadigers tot 18 maanden gevangenisstraf;
- 28/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal tot 4 maanden gevangenis.

-Betrokkene is daarnaast bij Staatsveiligheid gekend als verdachte van betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij samenwoont met zijn vrouw en 3 kinderen in Oudenaarde. Zijn vrouw I.(...) M.(...) M.(...) in het bezit van een C-kaart geldig tot 22/05/2017. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene gezinsleden heeft in België zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM Het loutere feit van het hebben van een vrouw en kinderen in legaal in België verblijvend kind te hebben, stelt verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht.

Betrokkene werd door de gemeente Oudenaarde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 24/11/2011, 22/01/2015, 07/12/2015).

Betrokkene heeft verschillende veroordelingen opgelopen in België:

- 19/05/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge wegens opzettelijke slagen en verwondingen tot 6 maanden gevangenisstraf;

- 14/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens diefstal met braak, vereniging van misdadigers tot 18 maanden gevangenisstraf;
- 28/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal tot 4 maanden gevangenis.

-Betrokkene is daarnaast bij Staatsveiligheid gekend als verdachte van betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij samenwoont met zijn vrouw en 3 kinderen in Oudenaarde. Zijn vrouw I.(...) M.(...) M.(...) is in het bezit van een C-kaart geldig tot 22/05/2017. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene gezinsleden heeft in België zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM Het loutere feit van het hebben van een vrouw en kinderen in legaal in België verblijvend kind te hebben, stelt verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht.

Betrokkene heeft 9 asielaanvragen ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 mei 2016 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt :

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: M.(...)

voornaam: U.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .....(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/11/2011, 22/01/2015, 07/12/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Oudenaarde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd ongegrond verklaard op 24/11/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft verschillende veroordelingen opgelopen in België:

- 19/05/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge wegens opzettelijke slagen en verwondingen tot 6 maanden gevangenisstraf;
- 14/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens diefstal met braak, vereniging van misdadigers tot 18 maanden gevangenisstraf;
- 28/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal tot 4 maanden gevangenis.
- Betrokkene is daarnaast bij Staatsveiligheid gekend als verdachte van betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij samenwoont met zijn vrouw en 3 kinderen in Oudenaarde. Zijn vrouw I.(...) M.(...) M.(...) is in het bezit van een C-kaart geldig tot 22/05/2017. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene gezinsleden heeft in België zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het loutere feit van het hebben van een vrouw en kinderen in legaal in België verblijvend kind te hebben, stelt verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht.

Betrokkene heeft 9 asielaanvragen ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/11/2011, 22/01/2015, 07/12/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Oudenaarde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd ongegrond verklaard op 24/11/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft verschillende veroordelingen opgelopen in België:

- 19/05/2009 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge wegens opzettelijke slagen en verwondingen tot 6 maanden gevangenisstraf;
- 14/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde wegens diefstal met braak, vereniging van misdadigers tot 18 maanden gevangenisstraf;
- 28/09/2010 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens diefstal tot 4 maanden gevangenis.

-Betrokkene is daarnaast bij Staatsveiligheid gekend als verdachte van betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij samenwoont met zijn vrouw en 3 kinderen in Oudenaarde. Zijn vrouw I.(...) M.(...) M.(...) is in het bezit van een C-kaart geldig tot 22/05/2017. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene gezinsleden heeft in België zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM Het loutere feit van het hebben van een vrouw en kinderen in legaal in België verblijvend kind te hebben, stelt verzoekende partij niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht.

Betrokkene heeft 9 asielaanvragen ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij kan verzoeker geen belang doen gelden bij zijn vordering omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker in zijn middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onder andere de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet, waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, §48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Volgens artikel 3 kan niemand onderworpen worden aan foltering, noch aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Volgens de bestreden beslissing is een verwijdering naar Rusland niet in strijd met artikel 3 EVRM daar uit de verscheidene beslissingen van de CGVS en de Raad blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming alle werden afgewezen na een diepgaand onderzoek, waarbij vastgesteld werd dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het administratief dossier bevat geen stukken die erop zouden wijzen dat sinds de beslissingen van de asielinstanties het tegendeel het geval is. Daaruit kan redelijkerwijze afgeleid worden dat bij verwijdering naar Rusland verzoeker niet het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Dit motief is onvoldoende bij het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

*Verwerende partij is motu proprio overgegaan tot een onderzoek naar de vraag of de verwijdering van verzoeker al dan niet in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Zulk onderzoek moet dan ook op een grondige en nauwkeurige wijze gebeuren (EHRM, GK, 23 februari 2012, *Hirsi Jamaa e.a./Italië*; 19 januari 2016, *MD en MA/België*, § 55), des te meer daar uit vaste rechtspraak van het Straatsburgse Hof blijkt dat artikel 3 een absoluut recht is.*

Een afwijzing van de asielaanvragen betekent niet automatisch dat verzoeker zonder risico op schending van artikel 3 naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

(...)

In plaats van passief vast te stellen dat in het administratief dossier zich geen gegevens bevinden die wijzen op een probleem inzake artikel 3 EVRM, had verwerende partij actief op zoek moeten gaan naar gegevens die daarover klaarheid scheppen over de huidige toestand.

Het betreffende motief is des te meer onvoldoende nu verwerende partij beweert dat verzoeker bekend staat voor zijn contacten met terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus: dan zou verwerende

partij moeten nagaan of verzoeker daardoor al dan niet bijzonder in het vizier komt van de Russische veiligheidsdiensten.

Door dit onderzoek niet grondig en nauwkeurig te doen, heeft verwerende partij artikel 3 EVRM geschonden.”

Verzoeker vermeldt een aantal documenten die als bijlagen bij het verzoekschrift zouden zijn gevoegd, maar deze kunnen niet worden aangetroffen in het rechtsplegingsdossier.

4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, *Auad v. Bulgarije*, nr. 46390/10, §96). Het onderzoek naar het bestaan van een reëel risico op een behandeling die een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM op het relevante tijdstip dient noodzakelijkerwijs een rigoureuus onderzoek te zijn met het oog op het absolute karakter van deze verdragsbepaling (EHRM 26 september 1991, *Vilvarajah en anderen v Verenigd Koninkrijk*, nr. 45/1990/236/302-306, §108). Er dient dus een volledige en *ex nunc*-beoordeling van de omstandigheden te worden doorgevoerd (EHRM 23 maart 2016 (GK), *F.G. v. Zweden*, nr. 43611/11, §115). De lidstaat heeft de verplichting om niet enkel rekening te houden met de bewijselementen die werden voorgelegd door de betrokkene, maar ook met alle andere feiten die relevant zijn in de voorliggende zaak (EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, *J.K. en anderen v. Zweden*, §87).

4.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen met betrekking tot artikel 3 van het EVRM het volgende wordt gesteld: *“Betrokkene heeft 9 asielaanvragen ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

4.4. Verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij stelt dat uit een afwijzing van zijn asielaanvragen niet automatisch kan worden besloten dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië naar recente rechtspraak van het EHRM, waarbij een schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld voor individuen afkomstig uit de noordelijke Kaukasus met een bepaald risicoprofiel (EHRM, 7 juli 2016, *R.V. v Frankrijk*, nr. 78514/14, §§53 en 54).

4.5. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM:

“De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze

werd gemotiveerd om welke reden geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk wordt gemaakt in geval van een repatriëring naar het land van herkomst.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

De door verzoekende partij aangehaalde beweringen klemmen des te meer, nu verzoekende partij reeds veelvuldig asielaanvragen indiende tegenover de Belgische autoriteiten, dewelke echter zonder uitzondering negatief werden afgesloten, waarbij aldus werd geoordeeld dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij dienden te worden geweigerd. Er is in casu dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verweerder benadrukt dat de situatie in het land van herkomst reeds meermaals onderzocht werd door de bevoegde asielinstanties, terwijl evenmin naar aanleiding van de zeer recente aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een schending van artikel 3 EVRM kon aannemelijk gemaakt worden door de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwijzing naar de eerdere asielaanvragen niet afdoende zou zijn ter ondersteuning van de bestreden beslissing, nu de verzoekende partij zelf volkomen in gebreke is gebleven om aannemelijk te maken dat zij op heden alsnog een risico op een schending van artikel 3 EVRM loopt in het land van herkomst.

Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing op geheel zorgvuldige wijze als volgt overwogen:

“Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Terwijl de bewijslast inzake een eventuele schending van artikel 3 EVRM evident rust op de verzoekende partij. Concreet komt het aan de verzoekende partij zelf toe om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, indien zij meent dat er nieuwe redenen zijn om aan te nemen dat een schending van artikel 3 EVRM zou dreigen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij heeft echter nagelaten een dergelijke nieuwe asielaanvraag in te dienen. Terwijl anderzijds de herhaalde afwijzing van de eerdere asielaanvragen van de verzoekende partij in dit kader ook veelbetekenend is.

Zie in die zin ook:

“Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

“Verzoeker voert in essentie aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem niet tegenstelbaar zou zijn omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar verwezen wordt niet bekleed is met gezag van gewijsde (...) Vooreerst moet worden opgemerkt dat het niet is omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dd. 14 maart 2014 een administratieve beslissing is die rechterlijk gezag van gewijsde ontbeert, dat deze daarom onjuist zou zijn. Daarbij zijn administratieve beslissingen bekleed met het “privilège du préalable” en worden zij verondersteld correct te zijn zolang ze niet vernietigd zijn.” (R.v.V. nr. 137.426 dd. 28.01.2015)

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.6. Daargelaten de vraag of de analyse van de veiligheidssituatie in de noordelijke Kaukasus door het EHRM in juli 2016 kon worden betrokken bij de beoordeling, dringt zich de vaststelling op dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In haar nota met opmerkingen hamert de verwerende partij erop dat de situatie in verzoekers land van herkomst in het kader van de asielaanvragen meermaals werd onderzocht. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat het laatste “diepgaand onderzoek” van verzoekers vraag om internationale bescherming dateert van 2008, naar aanleiding van zijn zesde asielaanvraag en dat nadien enkel beslissingen tot weigering van in overwegingname van zijn herhaalde asielaanvragen zijn gevolgd, waarbij de chronologisch laatste beslissing dateert van 19 december 2014. De verwerende partij toont niet aan dat deze beslissingen telkens gepaard gingen met een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de Russische Federatie. Er kan dus evenmin worden voorgehouden dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel op 12 mei 2016 een rigoureuus onderzoek werd gevoerd, rekening houdend met de meest actuele gegevens.

4.7. Bovendien wordt, zoals verzoeker terecht aanstipt in zijn middel, in de bestreden beslissing aangehaald dat “(b)etrokkene (...) bij Staatsveiligheid gekend (is) als verdachte van betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus”, zonder dat wordt nagegaan welke invloed deze belangrijke informatie over zijn profiel heeft op de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel in zynen hoofde met het refoulementverbod uit artikel 3 van het EVRM. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de nota met opmerkingen kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit element bij zijn onderzoek heeft betrokken.

4.8. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de eerste bestreden beslissing geen blijk geeft van een deugdelijk onderzoek naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen, voor zover deze gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.9. In een voorafgaande opmerking betreffende het inreisverbod (bijlage 13sexies), stelt verzoeker het volgende:

“Om te beginnen wordt opgemerkt dat, indien het bevel vernietigd wordt, ook het inreisverbod dient vernietigd te worden daar een inreisverbod niet kan bestaan zonder bevel (RvS 26 juni 2014, nr. 226.898; RvV 9 december 2014, nr. 134.794; 12 december 2014, nr. 134.977; 24 maart 2016, nr. 164.630).”

4.10. Aangezien in het inreisverbod conform artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk werd bepaald dat “(d)e beslissing tot verwijdering van 12.05.2016 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod” en de beslissing tot verwijdering thans wordt vernietigd, verliest het inreisverbod elke grondslag.

4.11. Gelet op wat voorafgaat komt het passend over het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tevens middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), worden vernietigd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN